

Vážení čitatelia,

oblubujem skutočné príbehy so šťastným koncom a s veľkým posolstvom. V posledných týždňoch som si viackrát spomenula na Richarda „Dicka“ N. Williamsa. Predpokladám, že pre väčšinu asi neznáma osobnosť, fanúšikom tenisu snád...? Ale prečo mi Dick neschádzal z mysle? Tu je jeho stručný životný príbeh:

Vychádzajúca tenisová hviezda sa chystá na turnaj v Amerike. Rezervuje si cestu na lodi, ktorá 10. apríla 1912 vypláva z anglického prístavu a o pár dní naráža na ľadovec. Dick skáče do oceána a pláva k člnu. V ňom sedí uzimenný, s vodou siahajúcou po pás. Prichádza záchranná loď, ale palubní lekári nemajú pre Dicka dobré správy. Omrznuté nohy = amputácia. Mladý tenista sa musí rozhodnúť.

Stratiť končatiny aj kariéru, alebo riskovať smrť? Sám si naordinuje bolestivú rehabilitáciu – každé ráno aj večer sa dve hodiny prechádza po palube s cieľom rozprúdiť krv v nohách. Cíti neskutočnú bolesť, ale aj odhodlanie. Už po dvoch dňoch získava v nohách cit a po príchode do Ameriky sa zotavuje a začína s tenisom. Ani nie tri mesiace po potopení Titanicu víťazí na istom šampionáte. Nasledujú úspechy vo Wimbledon, na olympiáde... a neskôr je uvedený do Medzinárodnej tenisovej siene slávy.

V uplynulých týždňoch sme asi viacerí boli tak trochu ako Dick. Takmer zovšadiaľ sme počúvali nie práve pozitívne správy a v niektorých chvíľach na nás doľahol smútok, hnev, bezmocnosť, nečinnosť... Našťastie sme sa ako Dick rozhodli nepoddať sa, bojovať sami za seba a zároveň za všetkých. Poup ratovali sme si domy, naučili sa nové recepty, s deťmi si oprášili učivo z dejepisu či prírodopisu, naučili sme sa viac si vážiť prírodu i spoločnosť ľudí. Snád sa už poučíme, že takéto „maličkosti“ rozhodne nie sú samozrejmosťou.

S obrovským uznaním som sledovala aktivity Slovenskej národnej knižnice a ostatných slovenských knižníc. Odmietli sme sa vzdať – veď ako povedal Aristoteles, zo všetkého najviac vyčerpáva nečinnosť. Stagnáciu a nechuť sme vyhodili za zatvorené dvere a pre svojich čitateľov pravidelne pripravovali rozmanité online podujatia, ktoré nielenže vyplnili voľný čas, ale zároveň dávali pocit spolupatričnosti, inšpirácie a vidiny lepších zajtrajškov. Samozrejme, knižnice pokračujú v takýchto aktivitách aj po opätovnom otvorení.

Milé čitateľky, milí čitatelia. Aktuálne vychádza druhé tohtoročné číslo časopisu *Knižnica*. S redakčným tímom sme sa nepoddali nečinnosti a usilovne tvorili jeho obsah. Chcem sa poďakovať našim prispievateľom naprieč celým Slovenskom, že v zložitom období nezabudli na *Knižnicu* a venovali jej svoj pracovný čas.

Krásne zajtrajšky praje

Mgr. Eva Barnišinová
zodpovedný redaktor